De eerste week bij de brandweer (B2 · NT2 Dutch B2)

Tekst / Transcript

De brandweer van het stadje had al maanden een probleem. Er waren te weinig vrijwilligers, en de mensen die er nog waren, werden ouder. Daarom besloot commandant Verhoeven in het voorjaar om actief nieuwe mensen te rekruteren. Hij hing affiches op bij de supermarkt, sprak op de school en gaf zelfs een interview aan de regionale radio.

Tot zijn verbazing werkte het beter dan verwacht. Binnen drie weken meldden zich negentien kandidaten aan, van wie er twaalf werden aangenomen. Dat was een opmerkelijk resultaat voor een gemeente met minder dan vierduizend inwoners. De commandant gaf later toe dat hij 's nachts wakker had gelegen van de zorgen. Toen hij de lijst met namen zag, voelde hij vooral een grote opluchting.

Een van de nieuwe vrijwilligers was Samira, drieëntwintig jaar oud en werkzaam in een apotheek. Als rekruut moest ze eerst een opleiding van vier maanden volgen. Ze leerde slangen uitrollen, ladders plaatsen en gasmaskers controleren. In het begin vond ze de oefeningen zwaar, maar ze klaagde nooit. Wat haar het meest verraste, was hoe belangrijk samenwerking bleek te zijn. Bij een brand kun je niets alleen doen; je moet op de mensen naast je vertrouwen.

Die les werd tijdens haar eerste echte inzet meteen duidelijk. Op een zondagavond in juni brandde een schuur aan de rand van het dorp. Samira mocht mee, zij het alleen om materiaal aan te geven. De rook was dikker dan ze zich had voorgesteld en het lawaai van de pomp maakte praten bijna onmogelijk. Haar collega's communiceerden met handsignalen, kalm en zonder haast. Niemand raakte gewond en de naburige woning bleef gespaard.

De volgende ochtend stond het verhaal in de krant. De verslaggeving was positief, misschien zelfs iets te positief, vond Samira zelf. De journalist schreef over 'helden' en 'moed', terwijl zij vooral had staan wachten en spullen had aangegeven. Toch begreep ze waarom het artikel zo geschreven was. Een dorp dat volledig afhankelijk is vrijwilligers ___, heeft af en toe een beetje trots nodig. Zonder die trots meldt zich niemand meer aan.

Een jaar later gaf Samira zelf les aan de nieuwe groep. Ze vertelde hun eerlijk dat de eerste maanden niet gemakkelijk zouden zijn. Maar ze vertelde ook over die avond in juni, over de handsignalen in de rook, en over het gevoel dat je iets doet wat echt nodig is.

.□□□□□□□□ □□□ □□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□ 6 □□ □□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□

:□□□□□□□□ □□□ □□□□□□□ □□□ □□□ □□□□□□
https://course.interactivelessons.nl/local/podcast/episode.php?id=29523

:□□□□□□□ □□□□□□□ □□□ □□□□□https://course.interactivelessons.nl/mod/quiz/view.php?id=2054